

Detta är en utskrift från Göteborgs-Posten.

Publicerad: 2006-10-30

Bild: Anna von Brömssen

En husbåt som står på torra land

Anki Jonsén och Jonas Myrstrand är alltid på väg. Ibland kan det handla om en nostalgitripp till femtitalets Småland och ibland stormiga seglatser där det gäller att hålla sig i relingen.

Men gemensamt för deras äventyrlusta är att de ofta kan få utlopp för den i sin villa i Kungssten i västra Göteborg. Det är här, i en lugn villaoas, som de gör många av sina resor med hjälp av hammare och spik, drömmar och fantasi.

- Vi såg husets möjligheter så fort vi klev in i det, säger Anki och tar tag i grabbräcket som leder upp för trappan, betsad med två olika sorters båtmahognybets. Allt för att ge den rätta "till havs-känslan".

- Området var så mycket Bohuslän, förklarar Jonas, så vi sade att vi skall sätta sommarkaraktär på det här huset. Då blev det marin, det vill säga båt.

Så kom alltså grabbräcket till och alla de andra detaljerna som anspelar på att vi befinner oss till sjöss.

Huset, som är byggt 1922, kom i samboparet Ankis och Jonas ägo 1998 och sedan dess har mycket hänt. Då, för åtta år sedan, var det knappast ett hus som de tyckte var vackert.

- Det var gult och rött och våra döttrar undrade gråtande om vi var tvungna att köpa det fulaste huset som vi hade sett fast nu låter det annorlunda, säger Anki och dottern Felicia ropar från rummet intill:

- Nu är det fräckt. Och så är det ett bra hus att ha fest i.

Fullt av fräcka detaljer som appellerar till unga sinnen och rum att mingla ut och in i. Inga dörrar som stör. Familjen Jonsén-Myrstrand har radikalt tagit bort alla dörrar - på gott och ont.

- Ibland kan vi tycka att det skulle vara skönt med en dörr, utbrister Jonas. Men det är priset man betalar när allt är öppet.

Från det att Anki och Jonas drog in i sitt möjligheterna hus med döttrarna Felicia

och Zaza har mycket hänt och händer ännu. Signifikativt för denna familj är att något alltid är på gång och under förändring. En vägg skall målas om, något skall byggas till, ännu en familjeklenod eller nytt loppisfynd placeras ut.

Lusten att förändra sitter djupt. En av många förklaringar kan vara att Jonas pappa var arkitekten Gunnar Myrstrand och att han själv i egenskap av filmregissör ser rum och miljöer med bildmakarens ögon. Anki, som är biståndsbedömare, läser gärna inredningsfilosofi, Feng Shui, och sin egen släkts historia.

Två teman dominerar - det marina och 50-tal. Båttemat härskar i entrén där Jonas och Anki haft som mål att skapa vad Jonas kallar "det maritima kapellet". Hallen och hela trapphuset är förresten en tillbyggnad som kommit till för att genom just höjden ge den sakrala känslan.

Förutom grabbräcket och de mahognybetsade trapporna finns här alla de detaljer som man förknippar med båtliv. Allt, bänkar och bord, är väl förankrat i väggar, tak och golv. Bänkarna, gjorda av tvättkorgar, är väggfasta och det lilla bordet som tycks sväva fritt i rummet är genomborrat av en stång som går lodrätt från golv till tak. Samtidigt som det signalerar luft och frihet fungerar det som en trygg station när man kliver ombord.

Jonas och Ankis hem står inte med detaljer som kostat en massa pengar utan baseras en hel del på uppfinningsrikedom och sinne för vad man kan göra med prylar som kommer i ens väg.

Ett exempel är fönsterbänkarna i hallen som består av glasunderlägg i teak som fogats samman. Här går det marina rutmönstret igen och skapar en helhet. Ett annat är de röda "plisserade" väggarna i matvrån. Jonas har kliostat samman kvartsstav till en vägg som får liv genom veckens ljus och skugga. Först målades väggen i guld, men det blev lite för häftigt. Nu är den röd som smultron och ett naturligt avstamp till trädgården olika rum som väntar på husets baksida.

Trädgården med dess sex rum är Ankis speciella hyllning till det förflutna.

- Mitt eget sätt att ära familjen och släkten och skapa en länk mellan nutid och dåtid.

I trädgården samsas därför blommor från frön från Ankis barndom i Småland. Gamla kära perenner som slagit rot i blåregnets skugga och sticker upp mellan jordärtskockor och vinrankor.

Husets baksida är lika med eftermiddags- och kvällssol vilket inspirerade Anki och Jonas att bygga en terrass ovanpå det förråd som en tidigare ägare låtit bygga i anslutning till huset. För familjen Jonsén-Myrstrand har det inneburit att kvällssolen lyser på dem minst två timmar till. Och med vimplar och segel blir det nästan som att se solen gå ner i havet. Ett hus är vad vi vill att det skall vara.

För den som sedan vill frossa ännu mer i båttemat är det bara att gå upp på andra våningen, kolla bokhyllorna där varje hylla är försedd men en tvärplanka längst ner - så att böckerna inte skall trilla ut - och sedan ta klivet in i det kombinerade dusch- och toalettutrymmet.

Nu är vi på väg till nya världsdelar. Kimonon i lysande blått viskar om exotiska äventyr. Toalettpappret har sin egen specialdesignade plats: en lucka i väggen för exakt 8-pack och golvet är givetvis ett båtdeck med nåtning. Men kimonon? Jo, den hade dottern Felicia med sig när hon på försommaren kom hem från sin resa mellan Cape Town och Freemantle med ostindiefararen Götheborg.

Nu sitter hon tryggt hemma i familjens 50-talshörna. Minnenas rum.

Vardagsrummets gardiner från Ankis föräldrahem är sköra av decenniernas sol och ljus men ack så kära. I glashyllorna som täcker en hel vägg är Ankis morfar hedersgäst bland nya svenska formgivare.

Morfar, berättar Anki, var glasblåsare på två glasbruk, Pukeberg och Flygsfors, och från hans epok härrör alla tingen i coquilleglas. Coquille är franska och betyder snäcka.

Tingen är vad vi gör dem till. Plötsligt förenas i coquilleglaset glasblåsarens dotter-dotter med sin egen dotter som seglat över havsdjupen. En familjs historia kan berättas på många sätt.

Kerstin Wallin
031-62 40 00 gpbostad@gp.se

Copyright © 1995 - 2005 **Göteborgs-Posten**